

Revista Musical Catalana

Butlletí de l'«Orfeó Català»

1911

Revista Musical Catalana

Bulletin de l'Orchestre Catalana

1911

REVISTA MUSICAL CATALANA

BUTLLETÍ DE L'«ORFEÓ CATALÀ»

Redactor en cap: JOAN SALVAT

Secretari de la Redacció: I. FOLCH Y TORRES

PRINCIPALS COL·LABORADORS

Antoni M.ª Alcover, pbre. — Giulio Bas. — Lluís Bosc i Pagès. — A. de Bertha. — J. Cabot Rovira. — J. Rafel Carreras. — Gabriel Castellà i Raic. — Eusebi Clop, O. F. M. — Henri Collet — Eduard L. Chavarrí. — Josep M.ª Comella. — Miquel Domenech i Español. — Joan B. Espadaler. — Josep Fabre. — Julita Farnés. — Josep M. Folch i Torres. — Vicenç M.ª de Gibert. — Frederic Lliurat. — J. Lamote de Grignon. — Miquel Llobet. — Joan Llongueras. — Paul Magnette. — Joan Manén. — Jean de Marliave (J. Saint-Jean). — Dom Carles Megret, O. S. B. — Lluís Millet. — Manuel de Montoliu. — Vicenç de Moragas. — Claudi Martínez Imbert. — Lluís B. Nadal. — Antoni Nicolau. — J. J. Nin. — Rafel Panés. — Felip Pedrell. — Francesc Pujol. — Antoni Ribera. — Lluís Romeu, pbre. — Miquel Rué, pbre. — Dom Maur Sablayrolles, O. S. B. — Joan Salvat. — Albert Schweitzer. — Esteve Suñol. — P. Gregori M.ª Suñol, O. S. B. — Cristòfol Taltabull. — Xavier Viura. — Amadeu Vives, etc.

Volum VIII — Any 1911

BARCELONA

REVISTA MUSICAL CATALANA

BUTLLETÍ DE L'«ORFEÓ CATALÀ»

ANY VIII

TAULA GENERAL

ARTICLES ORIGINALS

- A. (J.). — Un cop d'ull sobre la present temporada musical a Alemanya. 33.
BERTHA (A. de). — Entorn de Chopin. 161, 257.
CARRERAS (Josep Rafel). — Stradella i Astorga. 97.
COLLET (Henri). — *El Final de D. Alvaro*, de C. del Campo. 70.
CHAVARRI (Eduard L.). — Discurs de gràcies llegit en la Festa de la Musica Catalana. 10.
—El nacionalisme de Liszt. 258.
—Variacions-Chopin. 295.
—L'«Orquesta Sinfónica de Barcelona» a València. 334.
DOMÈNECH ESPAÑOL (Miquel). — Les causes externes de la creació de *Tristany i Isolda*. 269, 298.
ERNST (Alfred). — Senta-Elsa. 167.
FABRE, pbr. (J.). — La Cena Santa. Divino. 68.
GIBERT (Vicents M. de). — Entorn de Chopin. 238.
—La *Glosa*, d'en Pedrell. 325.
KNOSP (Gastó). — Entorn de Chopin. 235.
LISZT (Franz). — Els musics bohemis. 259.

- LIVELY. — Congrés Internacional de Musica a Londres. 208.
LLIURAT (F.). — Paraules d'en Tolstoi. Records. 65.
—Entorn de Chopin. 129, 193, 289.
—L'energia d'en Pedrell. 322.
MAGNETTE (Paul). — Gustau Mahler. 165.
MANGEOT (A.). — Entorn de Chopin. 241.
MARAGALL (Joan). — El cant de la senyera. 372.
—Cants del final de la «Novena Sinfonia» de Beethoven. 373.
—Serenata. 374.
MARTÍNEZ IMBERT (Claudi). — Discurs Presidencial llegit en la Festa de la Musica Catalana. 2.
MILLET (Lluís). — Pedrell. 321.
—Un festival musical a Anglaterra. 353.
—Joan Maragall. 371.
NADAL (Lluís B.). — De disciplina coral en el segle XVII. 202, 243.
PANÉS (Rafel). — La musica a Montserrat. 275.
PUJOL (Francesc). — Memoria llegida en la Festa de la Musica Catalana. 6.
—En Joan Millet i Pagès. 233.

—Edward Elgar i la musica anglesa. 363.
 Rué, pbre. (Miquel). — La Solesmes catalana. Abadia de Sant Pere de Besalú. 101.
 SERRA, pbre. (Eudald). — Triptic-Fantasia. 17.

***. — *El Cavaller de la rosa*, de R. Strauss. 73.

***. — L'Homenatge del mestre Pedrell a Tortosa. 330.

ORFEÓ CATALÀ.—PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Aplec de la Sardana a Vallvidrera. 182.
 Caritat! 44.
 Concert dedicat a Wanda Landowska. 43.
 Concert de gala dedicat a la Federació Internacional de Cotonaire. 181.
 Concert de gala en honor de SS. AA. RR. les infantes D.ª Pau i D.ª Pilar, princeses de Baviera. 384.
 Concerts de Quaresma : «Orquesta Sinfónica de Barcelona». Karl Panzner. ORFEÓ CATALÀ. Madrigals. 111.
 Concerts de Tardor. Festivals Bach. 304, 337, 375.
 Concerts Eduard Risler i ORFEÓ CATALÀ. (Organitzats per la Junta de Senyores per a l'Acció Social en els barris obrers). 118.
 Concert en obsequi als socis protectors (8 de juliol). 218.

Concerts historics : Wanda Landowska. Quartet Rosé. Clara Sansoni. 40.
 Concerts «Orquesta Sinfónica de Madrid». 141.
 Concert per la «Banda Municipal de Madrid». 339.
 Conferencia per D. Lluís B. Nadal. 44.
 Conferencia sobre musica alemanya per Mr. Paul Magnette. 180.
 Examen de fi de curs. 219.
 Festa de Santa Cecilia. 389.
 L'ORFEÓ CATALÀ an en Joaquim Cabot i Rovira. 45.
 Palau de Belles Arts. 182, 305.
 Sessió íntima a carrec del Dr. Schweitzer i d'en Joan Massià. 384.
 Sessió literaria per en Joan Llongueras. 282.

CATALUNYA

BARCELONA :
 «Academia Ainaud». 223.
 «Academia Palau». 224.
 «Angelus Hall». 92.
 «Associació Musical de Barcelona». 145, 185.
 «Ateneu Barcelonès». 144, 186, 283.
 «Círcol Musical Bohemi». 56, 187.
 Concert benefic. 146.
 Conferencia per M. Domenech Español. 186.
 Escola Municipal de Musica. 146.
 «Fayans Català». 56.
 Gran Teatre del Liceu. 51 (*La Wally*, *El Fill prodig*, *Paolo e Francesca*); 91 (Con-

certs Vecsey, Weingartner); 143 (Festivals Wagner : *L'Anell del Nibelung*, *Tristany i Isolda*, *Tannhäuser*); 305, 340, 390.
 Homenatge al mestre Granados. 54.
 Homenatge al mestre Morera. 306.
 «La Lira Martinense». 188.
 «L'Eco de Catalunya». 225.
 «Lliga Espiritual de Nostra Senyora de Montserrat». 57.
 «Orfeó Barcelonès». 225, 343.
 «Orfeó de Sans». 92.
 «Orfeó Gracienc». 56, 92, 187.
 «Orfeó Montserrat». 221.

Orgue nou a l'església de Betlem. 224.
 Palau de Belles Arts. 220, 307, 343.
 Palau de la Musica Catalana. 89 (Concerts Costa, Granados); 185 (Concert Puigcarbó); 341 (Concerts Ribó, «Banda Municipal de Madrid»); 391 (Recital Roig).
 Teatre Eldorado. 184 (*La Dòna d'aigua*).
 FÒRA DE BARCELONA:
 Girona, 284.

Igualada. 189.
 Manresa. 57, 226.
 Mataró. 147.
 Sabadell. 190.
 Sant Feliu de Guixols. 148.
 Sant Sadurní de Noya. 148, 190.
 Terrassa. 149, 227, 308, 344.
 Tortosa. 58, 330.
 Vic. 151.

CORRESPONDENCIES

Brusseles. 84.
 Leipzig. 211.
 Liège. 174.
 Londres. 39, 107.
 Mexic. 88.

Munic. 18, 175.
 París. 19.
 Suïça. 23, 86, 140, 214.
 Valencia. 24, 216.
 Viena. 109, 177.

VARIA

Edició catalana de *L'Anell del Nibelung*. 37.
 Empresa interessant. 36.
 En honor de l'ORFEÓ CATALÀ. 385.
 Festa de Joventut. 138.
 Festa de la Musica Catalana. V Concurs, 1.

Festa de la Musica Catalana. Ressenya de la Festa. 12.
 L'empresa del Liceu. 278.
 Noves. 28, 59, 93, 124, 155, 191, 229, 255, 285, 315, 347.
 Secció oficial. 62.

NOTES BIBLIOGRÀFIQUES

COLLET (Henri). — *El Escorial*. Poema simfònic per a piano. 121.
 ERLEMANN (Gustav). — *Preludi* per a orgue. *Romança i Barcarola* per a piano. 123.
 FAURÉ (Gabriel). — 25 cançons amb acompanyament de piano (Vol. IV del *Cançoner Selecte*). 309.
 JAHRBUCH DER MUSIKBIBLIOTHEK PETERS FÜR 1910. 312.
 MERCANTI (G.). — *Missa a tres veus mixtes*. 123.

POUGIN (Arthur). — *Musiciens du XIX siècle*. 252.
 PUBLICACIONS DE LA CASA E. DEMETS, de París. — Obres per a piano de Bonnal, Henessy, Kovacs, Fryer, Ivain, Bertelin. Melodies per a cant i piano de Mel-Bonis, Bron, Chansarel, Fleury. 311.
 PUBLICACIONS DE LA CASA E. SUBIRANA, de Barcelona. — Obres religioses de Sancho Marraco, Mn. Romeu, Lambert, Mn. Serra, Socías, Mn. Rodamilans, Ruhí. 253.

PUBLICACIONS DE LA CASA «MUSICAL EMPORIUM», de Barcelona. — Obres religioses de J. Sancho Marraco, J. Cumellas Ribó, J. B. Lambert. 311.

QUINTAS (Agustí). — *Nuevos ejercicios fáciles y progresivos para piano*. 310.

S. A. J. — *Un gran artista*. 121.

SUÑOL, O. S. B. (P. Gregori M.^a). — *La Missa cantada pels fidels*. 122.

TURINA (Joaquim). — *Sevilla. Sonate romantique per a piano*. 120.

VITTADINI (Franco). — *Missa solemne a tres veus mixtes*. 123.

NECROLOGIA

Arnau i Riera (Pau). 228.

Bernis (Albert). 285.

Bestar (Frederic). 153.

Bonaplata de Bau (Carme). 61.

Brindis de Sala (Claudi). 314.

Candi i Casanovas (Candi). 284.

Enguita (Joan). 62.

Escofet, O. S. B. (P. Ramir). 228.

Frandin (Lison). 62.

Giner (Salvador). 392.

Guilmant (Alexandre). 154.

Judic (Anna). 154.

Mahler (Gustau). 154.

Malherbe (Charles). 314.

Maragall (Joan) 371.

Martorell (Joan). 61.

Mateu i Mas (Estanislau). 313.

Millet i Pagès (Joan). 233.

Mottl (Felix). 229.

Radoux (Teodor). 153.

Salvans (Agustí L.). 314.

Svendsen (Joan). 228.

Vidal (Melcior). 153.

SUPLEMENTS ARTISTICS

Joan Millet i Pagès. 233.

Felip Pedrell. 321.

Festivals Bach, 337.

REVISTA MUSICAL

CATALANA

BUTLLETÍ DE L'«ORFEÓ CATALÀ»

Festa de la Musica Catalana

V CONCURS

ESTA de gloria i d'afirmacions, cinc voltes celebrada! Tu ets la veu que modestament, però amb fermesa i amb santa persistència, aplanadora dels més grans obstacles, vas pregonant periodicament l'existència d'un art nostre, d'un art català, i, fins i tot, el naixement d'arts germans, fills de regions germanes. Tu ets la primerenca florida del nostre sentir musical, ofegat anys i anys sota les runes de la grandesa del nostre poble. Tu cerques el lligam estret entre la vella tradició dels temps venturosos i la rebrotada del pensament nou; tu escrutes les cantades humils, ingenues, de les gents senzilles del pla i de la montanya, per a que elles siguin la saba vivificadora, l'aigua miraculosa que 'ns retorni al nostre veritable esser. Es a la teva crida que 'ls artistes catalans cerquen afanyosos la musica que viu abscondida en la ritmica parla dels nostres grans poetes. La pregaria que exalça a la Divinitat, també es per tu amorosament sollicitada, i fins la cançó que omplirà de joia a l'infant que la canti troba en ton si acolliment.

Jorn vindrà en que, responent a ta veu, ja enrobustida per la creixenta ufanor que els temps te donin, els nostres musics infantaran les llurs més grans concepcions, de formes complexes i majestuoses, i els grans poemes seran, i les severes simfonies d'arquitectural puresa s'aixecaran superbes. En tu esperem, oh Festa de la Musica Catalana! Sigues tu la magica força que converteixi en realitats les grandeses que 'ls nostres somnis evoquen!

Discurs Presidencial

pel Mestre Claudi Martínez Imbert

EXCMS. SENYORS;

SENYORES; SENYORS:

EM arribat, per fi, a la desitjada i solemnia Festa de la Música Catalana. En les celebrades abans vos dirigiren desde aquesta estrada llur autoritzada paraula mestres tant eminents com són el venerable i erudit Pedrell i l'inspirat Nicolau. Enguany vos hauria captivat l'encisadora i carinyosa veu del nostre plorat president i amic de l'ànima, el mestre García Robles, que la mort robà despietadament a la nostra veneració i afecte abans de començar la nostra honrosa tasca. Veus-aquí 'l perquè, degut a tant desconsoladora circumstancia, mos estimats companys, moguts sens dubte més per llur respectuosa deferencia a l'edat que guiats, en mon concepte, pel bon encert, m'hagin designat a mi per dirigir-vos el parlament que 'l costum ha establert en consemblants festivitats, imposant-vos a vosaltres el sacrifici d'escoltar-me i a mi la pena de molestar-vos.

Sols per a correspondre a llur finesa he acceptat l'encarrec; i, desitjant no abusar de la vostra benvolença, vos prometo esser molt breu.

Es la quinta vegada que l'honorable ORFEÓ CATALÀ, ferm en sa obra culta i patriotica, vos convoca en aquest sumptuós Palau i gran temple de l'Art musical (on s'acullen totes les manifestacions artistiques de casa i de fòra d'ella, però on preferentment se manté 'l foc de l'amor a l'art musical de la nostra terra) i us convida a presenciar aquest noble torneig,

que es revelador, a voltes, de compositors d'empenta i de mestres de bona volada. Aquí veniu, doncs, a explaiar-vos amb els avenços artístics del nostre estimat Art, i a estimular, a la vegada amb els vostres aplaudiments, el triomf dels que, dedicats a son conreu, demostren ser aimadors de la vera Bellesa.

Això fa que en aquestes festes regni l'alegria, una intensa emoció, aquell contentament propi i natural que ens exalta en els jorns de gaubança. Més, enguany, l'inevitable i fatal llei dels contrastos ens priva de sentir el goig complet; i l'absència dels malaguanyats amics i companys, la recordança dels quals entristeix amargament el nostre cor, ve a aminorar en gran part la satisfacció que desitjàvem experimentar. Ben adolorit haig d'anunciar-vos que, a més del mestre García Robles, han desaparegut del regne dels vius els llorejats compositors Sadurní i Masó, juntament amb l'ofertor del tercer premi, el bisbe Cortès, vicari capitular que fou d'aquesta diòcesi.

Tots els merits i les virtuts que adornaren als borrats de la llista dels vius, els fan dignes de tota consideració i respecte; i, portant-los en la nostra memoria, es de justícia dedicar-los un record, una llàgrima i una oració. Es lo menys que podem oferir an aquells a qui la mort ens té separats per curt espai de temps.

El mestre García Robles, que, com abans he dit, amb sa paraula amorosa hauria desde aquest setial fet plaer a tots, era un enamorat i corprès dels grans ideals, d'aquells tres acords de l'arpa (Patria, Fe i Amor) que, com millor no's pot dir, considera mon amic Joaquim Cabot *«els únics que empenyen misteriosament l'home amunt, cap a les regions del sacrifici, de la caritat, de la bondat, de l'abnegació i de la bellesa»*.

Un gran amor a sa Patria li inspirà multitud d'obres de caracter ben patriòtic i marcat sabor popular, *«essent un dels primers músics professionals que endevinà que a les tonades populars hi havia una musica encisadora»*, segons autoritzada opinió den Pedrell.

Sa acrisolada Fe la demostra plenament sa musica religiosa respirant sempre l'unció i la pietat de tota ànima creient i fervorosa; i com que, segons el mestre dels mestres de la literatura catalana, l'immortal Verdager, *«la fe es virtut que sol creixer a l'acostar-se a les clarors de l'eternitat»*, se proposà dedicar els ultims esforços de sa vida solament a la musica religiosa, i en tal intent el sorprengué la mort, sens poder realitzar son ideal, que ell nomenava *una prometença*, i que era la composició d'un gran oratori o poema musical consagrat a la glorificació de la Verge, nostra Santa Mare.

En quant a son Amor... era una ànima espiritual i enamorada de tots els amors divins i humans. En son cor de noi no hi niava la més petita enveja, i resultava, per la noblesa de son caracter, una de les més adorables personalitats musicals de la nostra terra.

Jo vaig venir a conèixe-l essent encara jove : veieu si 'n fa, d'anys, que l'estimava!

Descartant tot lo que afecti a ma insignificant persona, i sols per a deixar patentitzada la noblesa del nostre inoblidable amic, vaig a relatar com començà la nostra coneixença, i de la manera que va influir extraordinàriament en sa carrera musical.

Un seu deixeble, altre de sos devots i admiradors, molt amic seu, me portà dues composicions musicals, anònimes, sollicitant ma modesta opinió i desitjant conèixer mon parer sobre d'elles. Eren dues obres la marcada tristesa i profon sentiment de les quals justificava ben bé 'l títol de *Doloras* que hi havia estampat son ignorat autor.

Impressionat per la bella factura i notable distinció que de veritat les realçava, me semblà endevinar (no calia ser gran profeta) que eren filles d'un temperament music exquisit i sentides baix el pes d'un gran infortuni i com si a dolls hi hagués abocat ses penes el desconsolat esperit de la tristor. M'interessà 'l conèixe-l, i, al veure-l per primera vegada, el vaig trobar ple de dol i tristesa amb motiu de la recent perdua de sa adorada esposa i virtuosa companya.

Féu arrelar molt aviat en els nostres cors una forta amistat i un ver afecte la mancomunitat d'idees i sentiments, facilitant-me, aqueixa circumstancia, la fortuna i el plaer d'encoratjar-lo amb tant convenciment i entusiasme, que mos precés el feren desistir de son proposit, que era renunciar per a sempre més a compondre; decisió que esterilitzava ses grans aptituds musicals. Degut a lo que acabo de manifestar, i no sentint aquell cor magnanim l'egoïsme de quedar-se sol en el goig de sos posteriors èxits, buscava compartir-los amb el *causant* i *culpable* de sos triomfs (dels quals me feia, en sa gratitut, *responsable a mi*), i, amb sa bondat característica, afegia : « — *Per avui ja m'he venjat!* »

¡Qui li havia de dir que 'l ser designat per a enaltir-lo, l'amic que ell tant estimava, faria publica l'*amorosa* venjança, que amb seguretat va ésser l'única de sa vida!

Aclaparat pel pes dels anys i afligit per la perdua de sa néta, que era son idol, recordo haver-lo vist ultimament rodejat dels jovenets artistes que formaven la Secció musical de la «Congregació de Sant Joan Baptista de la Salle», que, per a demostrar-li llur veneració, li dedicaren una sentida vetllada; i, a l'abraçar-lo, fent meva sa satisfacció i sa passatgera alegria, me digué a cau d'orella, amb sa dolça veu i constant rialleta :

« — Ja ho veus : procuro imitar a mon bon Jesús y diví Mestre en lo de « — *Deixau que vinguin els nois a mi.* »

L'ORFEÓ CATALÀ era un de sos amors més grans. Comprenent-ho així aquesta benemèrita institució, correspongué a son afecte aclamant-lo per unanimitat Soci honorari, fonamentant son encertat acord en «la representació que tenia 'l mestre en el renaixement de la musica

catalana i en sos treballs d'art seriós i noble; podent-vos assegurar que aquest homenatge l'estimà i agrai sempre, per considerar-lo com el més honorós i culminant de sa carrera artistica.

Sintetitzà perfectament sa remarcable personalitat musical, el nostre estimat Millet, dient *«que abocà en ses obres tots els seus entusiasmes de cor sempre jove i que portaven sempre l'empremta d'aquella ànima sensible a l'ideal»*.

En Celestí Sadurní lluità com a bon català i aimant de sa patria, dirigint molts anys la popular i tradicional societat «Euterpe», sostinguda pels fidels deixebles i admiradors de son fundador Anselm Clavé, malhaurat autor d'inspirades creacions que seran sempre l'encís dels amants de l'art i de les glories de la nostra Catalunya. Sentia en Sadurní predilecció per tot lo popular, com ho proven algunes de ses obres, basades en cants d'altres regions.

De tots són coneguts els merits del malaguanyat i entusiasta folk-lorista català Josep Masó i Goula, chorista que fou de l'ORFEÓ CATALÀ, entitat aquesta que contribuï sens dubte, al desenrotllament de sa intel·lectualitat musical i influï en despertar-li grans aficions a les tonades del nostre poble.

Incansable conferenciant, propagà la bona causa de l'art popular, i sos treballs foren ostentació de vastos coneixements i saber, demostrant en ells ser un convençut de les bel·leses i filigranes de les cançons de la terra.

Finalment, el donador d'un dels premis, el virtuosíssim senyor bisbe Cortès, cal dir-ne que, al fer son oferiment, demostrà un bell desig de que 'l poble entonés ses plegaries i oracions, filles de sa fe, en son llenguatge propi i senzill, i que fossin cantades piadosament.

I ara, deixant en la santa Pau els que'n són ben dignes per llurs virtuts i mereixements, i que han baixat a la tomba plorats de tots els bons catalans, entrem ja a la gran festa i procurem gaudir de tots sos encants. Vosaltres, benemerits i entusiastes cantaires, que amb la vostra magistral interpretació donareu relleu a les excel·lències de les obres premiades en aquesta noble lluita, els triomfants autors de les quals amb natural frisança ansien rebre, amb els aplaudiments d'aquest selecte auditori, la calorosa felicitació del Jurat : jo us saludo fervorosament per la vostra cooperació an aquesta festa d'art i de cultura, i de tot cor me uneixo a les merescudes alabances que 'ls bons fills d'aqueixa terra endrecen a l'ORFEÓ CATALÀ per sa constant obra d'amor i patriotisme, per lo que resulta ser el millor joiell d'honra i orgull de la noble i laboriosa Catalunya.

Fonem, doncs, tots, entorn de sa venerada i triomfal Senyera, una sola aspiració, un sol esperit, així 'ls que per llur juvenivola edat són l'esperança del pervindre com aquells a qui

la neu dels anys blanqueja ja 'ls cabells (sens, ditxosament, sentir-ne la fredor en el cor); i, subjugats pels vostres cants de pau i germanor, parafrasejant amb el mateix entusiasme i fogositat propia del vostre honorable i aimat president, posem en els nostres llavis aquell poetic sentir d'un de sos inspirats canticos :

«Una abraçada, germans!,
i ab ella sellem el pacte,
per sempre més refermat,
de lluitar junts per la terra,
junts sempre i... cantant, cantant!»

Memoria pel Secretari

Mestre Francesc Pujol

EXCELENTÍSSIMS SENYORS;

SENYORES; SENYORS :

S en compliment de l'honrosa comanda que m fou feta al nomenar-me per a formar part d'aquest Jurat, que vinc ara a sollicitar la vostra atenció a l'objecte de relatar-vos fidelment la gestió que hem portat a bon terme plens del millor zel i el més recte esperit de justícia. Caldria certament una ploma més destra que la meua per a que no us fossin enutjosos els moments durant els quals haureu d'escoltar-me; però jo faré que aquests moments s'escurcin tot lo possible, evitant digressions i paraules inútils i descapdellant tot seguit el tema que m'obliga a parlar-vos.

An aquest quint Concurs de la Festa de la Música, varen enviar-hi, els compositors, noranta-sis obres, ben poquetes més que an el Concurs anterior, malgrat l'haver disposat quasi de mig any per a preparar-les, o siga 'l doble de temps que 'l que s'havia assignat en els altres concursos. D'aquest fet podem deduir-ne que la quantitat d'obres no està en relació amb el temps de que 's disposa per a produir-les, i que 'ls nostres musics, com bons artistes, esperen sempre 'l darrer moment per a infantar les llurs composicions.

An el tema primer, el més important per sa significació, hi concorregueren vint-i-dues

obres, gran part d'elles molt interessants i estimables als ulls del Jurat, el qual, després de detingut examen, acordà per unanimitat concedir el premi a la numerada amb el 81, *Agonia*, lema: «Estudi».

Aquesta obra s'imposà, an el nostre judici, per sa tecnica ardida i solida a la vegada, plenament moderna, però perfectament logica, sense vacilacions d'escriptura, sense tortuositats ni atormentaments inutils. I, si tecnicament se 'ns imposà per les raons esmentades, molt ens plagué baix el punt de vista estetic, perquè en ella vegerem un esforç constant vers la justesa d'expressió, per aspra que aquesta hagués de ser; hi vegerem una forta personalitat musical, no enterament despresa d'influències rebudes en l'estudi, però en ple camí ascensional de deslliurança, en ple camí d'aquella fita llunyana, l'originalitat, vers la qual tots els artistes endrecen llurs passes. Si algun retret haguéssim de fer-li, an aquesta obra, fóra l'immensa dificultat d'execució que presenta, perquè les veus hi són tractades bon xic a la faisó instrumental; però aquest es un defecte del qual l'experiència farà que l'autor se corregeixi. I diem experiència no sols en el sentit tecnic, sinó en el sentit purament humà; perquè escriure obres vocals de tal dificultat es quasi condemnar-se a no poder-les sentir.

Com ja hem dit, varies foren les obres que cridaren la nostra atenció en el tema primer, i d'entre elles esmentaré les que porten per nom *L'Aplec* i *Mane Nobiscum Domine*.

L'Aplec es una composició notable, a la qual indubtablement perjudica sa extensió desmesurada, que acaba per originar monotonía i defalliments inevitables.

Mane Nobiscum Domine es una obra molt estimable, curosament treballada, amb un plan ben establert i una forma ben definida. Però aquest plan, aquesta forma, se veu que no són expressió veritable del sentiment de l'autor: més aviat se 'ns mostren com una disciplina purament cerebral a que ha volgut subjectar-se, seguint pas a pas la forma dels motets de Bach; i d'això 'n neix una mena de segell d'impersonalitat que fa decaure l'interès i desllueix el treball verament notable i solid.

El tema segon, Composició per a chor d'homes, ha estat ben poc brillant: dotze foren les obres que s'hi inscrivieren; i el Jurat, malgrat el seu bon desig, hagué d'acordar no distingir-ne cap.

Tampoc el tercer tema, consistent en un Rosari en llengua catalana acompanyat de la Salve Regina, ha respost del tot a les esperances que un tema tant simpatic feia naixer. En efecte, per als nostres compositors de musica religiosa, l'oració en llengua vulgar, la pregaria en l'idioma propi, hauria d'esser una deû d'inspiració sana i pura, de la que haurien de brollar melodies de caracter popular empeltades de saba gregoriana i vestides amb acompanyaments sobris i originals. Aquesta orientació tant clara, tant evidentment justa, es desconeguda en la gran majoria d'obres que 'l Jurat ha hagut d'examinar dintre d'aquest tema. Dotze

foren els rosaris que 's reberen, i, dels dotze, sols un n'hem pogut distingir concedint-li un accessit. El que porta 'l n.º 48, *Rosari a una veu*, lema: «Per als humils», entra de ple en l'orientació de que parlavem; però la fusió dels dos elements, el popular i el gregorià, no reuneix aquelles condicions d'espontaneïtat i justesa desitjables: són dos elements que se sobreposen alternativament, sense arribar a l'aleació compacta; i es per això que aquesta obra, molt estimable, no l'hem poguda fer arribar al premi.

Optant al premi ofert per l'«Ateneu Barcelonès», se reberen quatre quartets de corda. I aquí sí que 'l Jurat no tingué gran treball a esbrinar quin era mereixedor de premi: el que porta 'l n.º 43, i per lema «Hispania», estava tant per sobre dels demés, que no hi havia dubte possible. Sentim no disposar de prou temps ni espai per a fer una anàlisi detallada d'aquesta obra superba, perfectament construïda, d'una tècnica i un domini instrumental de mà mestra i d'una inspiració i coloració personalíssimes. Jo voldria dir-vos tota la melangia i l'agitada frisança que en el primer temps se contraposen i lluiten, ara amb accents de feresa, més tard amb planyivols figuracions, i sempre amb la persistència obsessionant de dos temes ben definits i característics. També voldria ponderar-vos la calma dolçament trista que plana per sobre tot el segon temps, anomenat *Elegia*; la fresca ingenuïtat del tercer temps, construït sobre un tema de dansa popular leonesa; i tot l'apassionament desbridat que a la darrera part de l'obra esclata i triomfa. Però la meua tasca encara es un xic llarga, i 'm veig precisat a seguir avant, amb la recança de no poder dir tot lo que 's mereix el quartet *Hispania*.

Altres quartets hi havia, treballats en un estil amablement clàssic, an el qual el Jurat tingué a bé, concedir una menció honorífica a títol d'encoratjament. Aquest quartet es el que duu per lema «Canigó».

També 'l premi del «Centre Excursionista» a la més important col·lecció de Cançons populars de treball pogué concedir-se, per unanimitat i sense discussió, al recull n.º 88, lema: «Del treball ne ve 'l descans.» Aquest recull, molt important per la quantitat de cançons que conté, se recomana ademés per la metoditzada ordenació i classificació que l'autor sabé ferne, demostrant extensos coneixements en matèria folk-lòrica.

Tres eren els reculls que optaven al premi de que parlem, i el Jurat cregué que calia concedir un accessit al n.º 94, *Recull de Cançons de les Guàrdies*, lema: «Cantant se desvetlla el poble», per la boniquesa i novetat de moltes de les melodies que conté, i una menció honorífica al n.º 1, lema: «Tenen l'aspror de la terra i la salabor del mar».

An el tema sisè, Himne patriòtic per a cor a veus soles, concorregueren tres obres; però el Jurat no cregué prudent distingir-ne cap.

Més concorregut i afortunat fou el tema setè, Melodies per a cant i piano. Tretze obres

se reberen, i, d'entre elles, el Jurat cregué mereixedores de premi la col·lecció n.º 76, lema: «Imatges», composta de quatre belles melodies, treballades amb esperit de modernitat ben lloable, sinceres i ben sentides.

Se'n portà 'l premi destinat al tema VIII 'l recull de tres Melodies per a cant i orquestra que porta 'l n.º 60, lema: «Beneïda tu, oh terra on hem nascut.» Dos reculls més hi havia, però 'l que hem esmentat primer se'n portà la nostra preferència per la boniquesa i l'espontaneïtat de les melodies i per l'interès de l'acompanyament orquestral, excel·lentment treballat.

Tampoc aquest any hi ha hagut guanyador per al premi que uns aimants de la música ofereixen a una Obra coral de caràcter joïós, si bé 'l Jurat pogué concedir una aproximació o accessit a l'obra n.º 29, *Brindis de Pasqua*, lema: «Beguem!...» Es aquesta una composició l'esperit de la qual ja es en certa manera joïós; però, com que no ho es d'aquella joia sincera, justa, espontània i franca, exempta de tota xabacania i vulgaritat, el Jurat cregué prudent distingir-la amb un important accessit que encoratjarà l'autor a aconseguir el premi un altre any. Set foren les obres que's reberen per a aquest tema, i observarem en moltes d'elles el mateix error de l'any anterior, o siga l'absència total d'esperit joïós.

Destinada al tema X, Himne Escolar, se rebé una sola obra, que no pogué pas premiar-se.

Un sol recull també's rebé destinat al tema XI, amb el n.º 96, *Transcripcions*, lema: «Música vella»; i aquest se'n dugué 'l premi, no per manca de competidors, sinó pel propi valer, ja que's tracta d'una nombrosa col·lecció de transcripcions d'obres d'autors catalans antics, algun d'ells desconegut.

I anem a l'últim tema: el de les Cançons populars armonitzades per a cor mixte. Esplendida ha estat la collita del darrer concurs en aquest tema, an el qual sembla que 'ls músics hagin abocat lo bo i millor de llurs treballs. Creguem que 'l Jurat se vegé amb mal-de-caps per a escollir: tant i tant nombrós era lo bo. A la fi acordà unànimement concedir el premi, partint-lo, a la *Cançó de breçol*, esplendida melodia del Camp de Tarragona, armonitzada amb un bon gust i justa exquisides, i an *El Dimoni escuat*, cançó ben xamosa i molt traçudament armonitzada.

Acordà ademés, el Jurat, concedir accessits a les següents cançons:

La Dida de l'infant, *Vou-veri-vou* (popular mallorquina), *La Porquerola*, *L'Hereu Riera* i *Cançó de Nadal*; totes elles boniques i adaptades a armonitzacions plenes de caràcter i bellament treballades.

Y veus-aquí que, acabat l'últim tema, es acabada la meua missió.

Discurs de gracies

pel Mestre Eduard L. Chavarri

SENYORA; EXCMS. SENYORS;

SENYORES; SENYORS;

ERCÈS! Veus-aquí la paraula més dolça i també la de més anyorances. Per què es dolç i grat haver d'expressar la nostra reconeixença pel favor que ens ha segut otorgat. I aqueixa reconeixença es el mot d'adeu, la senyal de despedida de moments que hem passat felïços, ben lluny de les vulgaritats i miseries de la vida. I, ja en esta vora de la separació, vol aturar-se l'esperit i recordar, en ultima palpitació de poesia, tota la bellesa que acaba de fruir.

Els vostres cors poden haver sentit ben belles emocions; nosaltres, artistes, les hem sentides també; i es la compenetració de tots, els que escolteu i els que executem, la que s' resol en feconda onada de sentiment.

El nostre art ens fa que tots sigam a la vegada (unica, misteriosa esfera aon això puga esser : en la Musica) creadors i interpretadors. Perquè (i es la meua ferma convicció), quan pren vida la forma musical, no sou pas, vosaltres, això que n diuen *public*, es a dir, algo que està fóra de l'artista i de la obra d'art : per sort immensa, quan gaudim de la musica, tots ens formem les nostres imatges, les nostres fantasies, les nostres escenes de sentiments; tots som creadors alhora. I heus-aquí si n'hi ha qualche cosa de més sublim que esta art nostra, que a tots ens fa (com en aquella alenada de joia de la *IX Simfonia*) aproximar-nos a la sublim grandesa de la Divinitat.

Senyores i Senyors que m'escolteu : ¿no vos sentiueu enlairats per esta festa aon els artistes són com vosaltres i vosaltres com els artistes, es a dir, que tots ens sentim junts en la bella energia creadora de l'art, i som palpitations del seu generós esperit?

Per a mi, la Festa de la Musica té aqueixa inapreciable virtut de germanor; i això es prou per a dar-li la més alta significació de noblesa.

Sentiment de profunda simpatia hem de sentir per aquells artistes que han contribuït amb ses obres al millor exit del present concurs.

En totes les dites obres ha existit una voluntat, reveladora de la energia de raça. I, en aquestes hores de decaïments interessats i d'espirituals deformacions, cal tenir franca alegria al veure 'ls artistes donar les seves creacions, filles de un desig digne de tots els respectes i encoratjaments : el desig de fer patria.

Fer patria per l'Art es la més gran de les realitats possibles! Perquè passen gerarquies, i heroïsmes, i lluites, en lo humà, i sols queda la bellesa. I quan els sigles van minvant i esborren les hostilitats de pobles, i quan els grans canvis de societat s'obliden, i quan el acte de una ambició o de una cobdicia general acaba; quan guerrers i politics, i les seves institucions, han quedat en el silenci etern, encara tornen a sortir obres de bellesa, per a portar-nos a través dels sigles un somriure de aquells esperits desapareguts, una nova palpitació de la seva llibertat creadora.

La nostra Festa de Musica es, per això, una realitat : es una veritat. Vegeu-la simbolitzada en la bellesa de la Reina que 'ns honora.

Perquè aquest acte no surt d'una conveniència encobridora de interessos, ni de vanitats somortes. Naix, el nostre art, d'una convicció i de un lliure impuls de fer, als demés, companys de la nostra espiritualitat. Solament per esta condició es ja prou que 'ns-e sentim forts contra totes les adversitats.

I si una nova prova de filisteïsmes sembla voler treure a l'espirit la seva noblesa, l'art mateix ens ha de donar (amb l'exemple de la seva deslliurança i del seu desinterès) la norma per a esser defensors de nostres conciencies.

Vegeu en aquesta festa una Renaixença d'espirit, una primavera d'ànima, que fa rebrotar a l'ensem realitats i noves esperances.

El nostre art es una afirmació, es una fe. En ell viuen les tendreses ideals del cor de dona i les arrogancies del cor dels homens. ¿Hauria, pues, de venir el dubte a deturar la nostra via? Allavors deixariem de ser artistes per a convertir-nos en una falsificació de nosaltres mateixos. I mentir-nos, al nostre endins, era lo més trist que 'ns podia arribar : perquè seria la senyal de una abdicació completa, de una esclavitut que no mereixem ni hem de tenir.

Siguem, pues convençuts que, amb la fe en el nostre Art, serem lliures i farem patria. Quan el temps esborri les memories politiques i socials dels pobles, queden de estos els seus artistes; i els noms immortals de musics, poetes, esculptors i pintors es lo que tots coneixen de les civilitzacions que han viscut.

En la nostra vida actual, vida no solament ciutadana, sinó d'expansió d'esperit més necessàriament extensa, ha de ser l'Art el que 'ns porte en avenç. Perquè es flor de l'esperit, i en totes les primaveres aixís ha de ocórrir.

Bé que devem cercar més amples horitzons, vida més noble i forta; però, si hem de conseguir això, hem de ser primerament artistes. Perquè, als fruits de tots els arbres, sempre amorosa, imperiosament, han de presidir-les les flors que 'n són el seu bell nunci.

Per això la flor de nostra ànima, la música, ha de esser la senyal d'una nova primavera del nostre poble.

I mentres els vostres cors, oh madones!, donen el perfum de les cançons; mentres la inspiració de vostra fantasia, homens que escolteu, no deixi 'l ritme, que es vida, serem forts i ennoblits.

Perquè les nostres aspiracions se juntaran an aquella immensa exaltació de Beethoven, quan clama superbament :

« Ajunteu-vos, humans, en l'abraçada immensa de l'Univers! »

Ressenya de la Festa

SPECTE de solemnitat excepcional oferia, la tarda del diumenge dia 22 del present mes, la sumptuosa sala del Palau de la Musica Catalana. Tant les localitats com les cadires supletories que s'hi posaren; public, passadiços y galeries de l'hemicicle; tot era materialment ocupat, donant, la presència a l'acte de tota aquella api-nyada massa de gent endiumenjada i joiosa, un sentit de festa nacional a la nostra Festa de la Musica Catalana.

El caracter heterogeni d'aquell grandió public es la més palesa confirmació de la transcendència social d'aqueixa festa d'art : gent poderosa i d'estament humil, barrejava-s aquella tarda en comunió artística i patriotica; artistes i artesans, intellectuals i obrers, per un igual s'interessaven, per la noble lluita d'art, consagrant amb llur presència i entusiastiques manifestacions la festa de tots, la veritable Festa de la Musica Catalana. I com a tal, i per a com-

pletar la participació espiritual del poble a la festa, la presidència de la mateixa fou oferta a les corporacions populars, ses protectores també, i a totes aquelles altres que en la vida de la nova Catalunya representen els nostres ideals polítics i culturals.

Eren les quatre tocases de la tarda quan els primers aplaudiments saludant a la comitiva, que entrava a la sala, ompliren els àmbits del Palau de la Música Catalana. Aquella la formaven les tres seccions de l'ORFEÓ CATALÀ amb llur gloriosa senyera, el Jurat Calificador, constituït pels mestres Claudi Martínez Imbert, Lluís Millet i Francesc Pujol; la Junta Directiva de l'ORFEÓ, els representants de les corporacions barcelonines, entre 'ls quals vegerem els de l'«Ateneu Barcelonès», «Unió Catalanista», «Lliga Regionalista», «Associació Musical de Barcelona», «Centre Excursionista de Catalunya», etc.; els diputats i regidors delegats de la Diputació i l'Ajuntament Srs. Pericas, Juncosa, Marcilla, Nualart, Llímona, Carerras i Candí, Pardo, etc.; el representant de l'il·lustríssim senyor bisbe de Barcelona, Dr. Pla i Daniel; i el dels senyors Mormessors del bisbe d'Eudoxia, Dr. Cortès (a. C. s.).

Aposentat l'ORFEÓ CATALÀ en segon terme de l'hemicicle, i en primer, a l'esquerra, les representacions i Junta, i a la dreta el Jurat del Concurs; D. Joaquim Cabot, com a president de l'ORFEÓ CATALÀ, obrí la V Festa de la Música Catalana, manifestant ensems la satisfacció que experimentava l'institució que presidia, de veure que amb creixent èxit s'havia arribat ja a la celebració de la quinta festa per ella instituída: arbre jove encara, digué, però ben ufanós amb ses cinc arrels mestres (que li donen força i vida i l'empenyen amunt, amunt), tant solícitament conresades pels nostres inspirats compositors. Dites aquestes curtes paraules, declarà oberta la festa i invità al mestre Martínez Imbert a llegir son discurs presidencial.

I el distingit mestre compositor, que ocupava la presidència del Jurat, per la defunció del que ho era en propietat, D. Josep García Robles, començà la lectura del seu treball el qual publiquem íntegrament en aquestes mateixes pàgines per a que 'ls nostres lectors puguin fruit-ne les bel·leses i conèixer les interessants notes que respecte a la personalitat de l'anyorat García Robles hi ha consignades.

Apaivagada l'ovació amb que fou premiada l'hermosa oració literària del mestre Martínez Imbert, el secretari del Jurat, el Mestre Francesc Pujol, llegí la *Memòria* (que també publiquem en altre lloc) de les tasques del mateix, essent així mateix molt aplaudida per la crítica conscienciosa i justa que de les obres premiades s'hi fa.

Seguidament començà la lectura del veredict del Sr. Vidal i Riba, anunciant-se que 'l premi de la Flor natural havia sigut guanyat pel mestre Joan B. Lambert, el nom del qual, ben conegut de tothom, fou acollit per una forta salva d'aplaudiments. El jove i distingit compositor va presentar-se; i, recollint l'artístic pomell de flors lligat amb la cinta de les quatre

barres, va anar-lo a oferir, acompanyat de varis individus del Jurat, i de la Junta, a l'hermosa i gentil Reina de la Festa, la qual, an els acords de l'orgue i en mig dels entusiastics aplaudiments del public, ocupà el setial d'honor que, presidint tant bella festa, s'alçava majestuós, en mig de maciços de plantes, en el fons de l'hemicicle, que era cobricelat per una colossal bandera catalana. Moments després el president, Sr. Cabot, proclamava Reina de la V Festa de la Musica Catalana a la Srta. Dolors Graner i Guardiola, filla del conegut pintor; la qual vestia riquissim vestit blanc, lluint al cap la classica mantellina blanca.

La festa era arribada al seu punt culminant. L'interès per a coneixer l'obra premiada s manifestava arreu; i poc després, els xardorosos aplaudiments i l'alegre murmuri de xerradica d'aquelles mils persones, devingueren religiós silenci per a poder fruir l'inconeguda obra choral del mestre Lambert.

L'ORFEO CATALÀ, sots la direcció del mestre Millet, anà desgranant les belleses innombrables de l'esplendida composició *Agonia*, les quals, resoltes en l'ample acord final, d'una grandiositat immensa, corprengueren del tot al public, que esclatà en una ovació inacabable.

La descripció musical de l'heroica caiguda, en 1714, de la ciutat de Barcelona, veritablement respon an aquell titanic fet historic, tant magistralment descrit per en Guimerà en sa poesia musicada.

Seguint la lectura del veredict, s'anuncià que 'l segon premi, de 250 pessetes a la millor Composició per a chor a veus d'home, no s'adjudicava.

Del tercer premi, ofert pel senyor bisbe d'Eudoxia, Dr. Cortès (a. C. s.), se n'adjudicà solament un accessit, que correspongué a la composició n.º 48, *Rosari per als humils*, del distingit compositor vigatà Mn. Lluís Romeu, qui fou força aplaudit al presentar-se.

El de l'«Ateneu Barcelonès» fou adjudicat a D. Rogeli Villar, de Madrid, pel seu notable *Quartet en la menor*, lema : «Hispania». No s presentà.

El premi del «Centre Excursionista de Catalunya» correspongué a l'important recull de Cançons populars n.º 88, *Cançons populars catalanes aplicades al treball*, lema : «Del treball ne ve 'l descans», que resultà esser del malaguanyat compositor folk-lorista Josep Masó i Goula (a. C. s.).

A l'esser proclamat el nom del guanyador, el public esclatà en forts aplaudiments, que s feren encara més intensos i generals al presentar-se a recollir el premi la xamòsa i tendra filleta del Mtre. Masó acompanyada del seu senyor avi. Del recull foren cantades per la Secció de senyoretes les dues delicioses cançons *Santa Agnès* i *Francisqueta*, que obtingueren gran exit.

An aquest premi correspongué un accessit, concedit a la bella colecció de l'orfeonista Srta. Pilar Roca, *Recull de Cançons de les Guillerries*, lema : «Cantant se desvetilla al poble».

La Srta. Roca 'ns féu coneixer, acompanyada per la secció de senyoretes, l'anomenada *Margarida*, i, sola, *L'Agneta*; dites amb una gracia i simplicitat enamoradores, que li valgueren perllongats aplaudiments.

El premi de l'«Unió Catalanista» al millor Himne patriòtic no s'adjudicà.

El de la «Lliga Regionalista» fou concedit a la col·lecció de Melodies originals, per a cant i piano, que porta per lema «Imatges»; les quals són degudes al mestre Josep Cumellas i Ribó. D'aquest recull se donaren a coneixer les tres més importants, amb lletres de Guimerà, l'Apeles Mestres i en Maragall, que foren cantades força bé, per la Srta. Joana Aleu i el Sr. Ricard Bosch, respectivament, les dues primeres, essent-ho a duo la darrera. L'autor, que tingué a son carrec la part de piano, fou molt aplaudit.

El premi de l'«Associació Musical de Barcelona» s'concedí a les tres Melodies per a cant i orquestra *Non-non, Fa fret!* i *Excelsior*, lema: «Beneïda tu, oh terra on hem nascut!», que resultaren esser del distingit compositor D. Celestí Sadurní (a. C. s.). El nom del popular i estimat ex-director de la Banda Municipal fou xardorosament aplaudit.

El premi de 500 pessetes, ofert per «Un agropament d'aimants de la musica catalana», no s'adjudicà, concedint-se un accessit de 250 pessetes a la composició *Brindis de Pasqua*, lema, «Beguem!», de Mn. Marian Viñas.

El premi X, den F. Flos i Calcat, no s'adjudicà; concedint-se l'onzè, de la casa Dotesio, an en Francisco Fornells per les seves notables *Transcripcions*, lema: «Musica vella».

Les 150 pessetes ofertes com a premi, per la Secció choral de l'ORFEÓ CATALÀ, a les dues cançons populars més ben armonitzades per a chor mixte, se partiren entre les belles cançons *Cançó de breçol* (Camp de Tarragona) y *El Dimoni escuat*, dels mestres Josep Sancho Marraco i Josep Cumellas i Ribó, respectivament.

De caracter ben oposat se distingeixen l'una per la seva bella i expressiva melodia, i l'altra pel seu caient joíós. Obtingueren gran exit, havent-se de repetir la darrera. Els choristes Srta. Fornells i Sr. Bosch se lluíren força en els fragments a solo de la primera.

Cinc accessits an aquest concorregut premi s'adjudicaren, corresponents a les hermoses cançons *La Dida de l'Infant*, den Francisco Brunet i Recasens; *Vou-veri-vou* (mallorquina), de l'Andreu Gelabert i Cano, de Palma (qui, en l'impossibilitat d'assistir a l'acte, envià una expressiva carta); *La Porquerola*, den Josep Sancho Marraco; *L'Hereu Riera*, den Josep Cumellas i Ribó; i *Cançó de Nadal* de l'Antoni Pérez.

D'aquestes, l'ORFEÓ CATALÀ 'n donà a coneixer les dues primeres i la darrera, que obtingueren un remarcable exit, fins a haver de repetir-se alguna d'elles.

Termenat el veredict, el senyor president de l'ORFEÓ CATALÀ manifestà que, malgrat la promesa feta pel Sr. Chavarri d'assistir a la festa, no havia pogut complir-la, per privar-l'hi

les moltes ocupacions que l' retenen a València; però que, no obstant això, no ens veuríem privats de poder gaudir els hermosos conceptes del seu discurs de gracies, car l'havia enviat, complint una part de lo promès. Fou l' encarregat de llegir-lo el viç-president de l'ORFEO, D. Bonaventura Bassegoda, el qual sapigué donar, an els enlairats i poetics paragrafs que conté, el degut relleu.

L'obra literaria del distingit compositor valencià, tant bon amic de Catalunya, fou entusiasticament aplaudida en alguns endrets, sobre tot al final.

Igualment que fem amb els demés treballs, creiem que ls nostres llegidors ens agrairan la publicació d'aquest hermós discurs del mestre Eduard L. Chavarri.

Duraven encara ls aplaudiments amb que fou coronat el vibrant discurs del nostre estimat amic, quan sonaren majestuosos els primers acords del nostre himne *Els Segadors* demanats pel public; i en plena manifestació entusistiaca, se retirà la comitiva oficial.

Era termenada la V Festa de la Musica Catalana.

Triptic-Fantasia

An en Joan B. Lambert, guanyador
de la Flor natural a la Festa de la Mu-
sica Catalana, l'any 1911.

No es per la Flor natural guanyada, ni per vostra amabilitat galana, ni per l'amistat que mon cor vos porta, que us endreço aquestes lletres. Es per més amagada cosa, emperò més dolça i intensa qui sent l'enaigament de cantar-ho a plena llum. Vostre cantic *Agonia* ha ressonat vibrant en les més dolces intimitats de mon sentiment.

I a qui té'l poder, amb son art, d'entrar en el secret pregon de mon cor, aon força humana no arriba, jo li dec humilment RESPECTE.

* * *

No hi ha cor que no senti. Amb serenitat olímpica, amb febrosa passió, amb neguitós defici, amb complacència efusiva, esllanguit d'anyorança, punyent de dolor, de mil diferents maneres, sent el cor sos amors buscats, anyorats, satisfets, complaguts o perduts amb desengany. Cada cor té sa nota justa qui respon a vibracions semblants. Es l'art divinal del music trobar aquesta nota precisa qui obligui 'ls cors a respondre a son cant.

A qui ha donada a mon cor l'intima plaenta dolcesa de fer-lo cantar, jo li dec agraidíssim REMERCIAMENT.

* * *

Cors qui canten amb identica melodia llur sentir, són cors qui s'han d'amar. Es flor, la de l'amor, que no viu sola : viu d'altre i per altra qui correspon plenament. Com les flors trenades fan bella exquisida garlanda, les amoroses cançons ajuntades fan himne d'aire choral que 's perd en llunyadanes imatges endinsades en l'esperança d'un pervindre en horitzó, o en la folla fantasia voleiant per l'atzur del espai infinit.

A qui canta son sentir amb la meva melodia, li dec en penyora de coral amicalitat i a pler li don AMOR.

M^{re}. EUDALD SERRA, PBRE.

Barcelona, 23 Janer 1911

Correspondències

MUNIC. — D'entre 'l nombre considerable de festes i concerts, petits i grans, que darre-
rament s'han donat a Munic, per l'interès especial que 'ns despertaren, solament
donarem compte d'alguns d'ells, com les estrenes de l'obra *Musikant*, de Julius Bittner; de la
VII Simfonia de Glazounow; de *L'Apocalipsi*, de Walter Braunfels; dels *Jardins de Semiramís*,
de Bernat Sekles; i de la represa del *Te-Deum* de Berlioz.

Cal fer menció, no obstant, de correguda, en els Concerts Populars, d'una deliciosa sim-
fonia de Sgambati donada junt amb altres interessants obres; de la Sessió consagrada al notable
compositor vienès *ultra modern*, com se 'l califica, Arnold Schoenberg, puix l'estrena del seu
Sextuor (op. 4) *Verklärte Nacht* fou la més gran revelació d'aquest nou *revolucionari*. Esmenta-
rem també les estrenes de les obres *Monges*, per a chor i orquestra, de Max Reger, i la *Des-
censió de Crist als Inferns*, de Karl Bleyle. El fervor místic de les pregaries de les monges,
i el miracle que hi respon, són els fragments més hermosos de l'obra de Reger, que en certs
moments adquireix un relleu extraordinari, que 'm fa creure que serà, dintre poc, de les més
admirades d'aquest gran compositor alemany.

L'obra de Bleyle, en canvi, es més *exterior*; i, si bé hi ha una certa simplicitat juveni-
vola i bells efectes orquestrals, està bon xic mancada d'originalitat.

La nova òpera *Musikant*, de Herr. Julius Bittner, el text de la qual es d'ell mateix,
pateix d'esser amanerada en alguns troços; però, malgrat això, se fa ben interessant per ses
melodies distingides i enjogaçades. Les influències de Haydn i Mozart hi són ben manifes-
tes, lo qual fa que se senti per l'obra una forta simpatia. Ha obtingut un remarcable exit.

Els bells concerts de l'«Academia de Musica», sots la direcció de Felix Mottl, ens han
proporcionat dues notables audicions: el cicle de *lieder* (*Infants Morts*) de Gustau Mahler,
tret de Ruckert, i la *VII Simfonia*, de Glazounow.

Mahler, en aquests *lieder*, es delicat, profund, i força inspirat. Ben inspirada es també la
simfonia en *fa* de Glazounow: russa del començament al final, tota ella s'imposa per aquella

exuberància harmònica i de color tant característica del nacionalisme musical rus. Mottl, com sempre, fou l'heroe d'aquestes sessions.

L'audició completa del *Te Deum* de Berlioz ha constituït una altra bona novetat que 'ns donà Herr. Rudolf Siegel, en molt bones condicions.

La grandiositat d'aquesta obra captivà de bon principi 'l public, que al final aclamà d'una manera desusada l'obra del compositor francès favorit. El propi Rudolf Siegel ens donà a conèixer la singular obra de Walter Braunfels, inspirada en el capítol IV de *L'Apocalipsi*. Un tenor en un deliri verament apocalíptic, descriu la visió que comenta un doble cor i l'orquestra. Pel seu caràcter horripilant (aquesta es la paraula), creiem que serà una de les obres religioses modernes més especials que s'hauran escrit.

Encara una altra obra nova, *Jardins de Semiramis*, de Bernat Sekles, de Francfort, hem sentit darrerament, causant-nos una impressió ben desagradable. L'exotisme musical es el principal element en aquesta eclectica (?) obra, on continuament, sistemàticament, se fa gala d'extranyeses que no condueixen a res més que a fer-nos anyorar Madona Santa Simplicitat, que sembla (per desgràcia nostra!) que 'ns hagi abandonat per sempre més.

I veus-aquí lo més important que desde ma darrera crònica s'ha donat en aquesta bella ciutat de Munic. — T. F.

PARÍS. — Els teatres i els concerts han obert novament llurs portes a mitjans d'Octubre, i d'alesores ençà 'ns han tractat, desde 'l punt de vista de novetats, amb qualque parsimonia. L'Opéra (un dels directors del qual, Mr. Pierre Lagarde, acaba de morir sobtadament) ha acabat per representar l'òpera de Mr. Georges Hüe sobre un llibret de Mr. P. B. Gheusi, *El Miracle*. La persistent indisposició d'un cantant havia fet aplaçar de dia en dia aquesta representació, que per fi s'ha realitzat. La Gaité-Lyrique acaba també de donar el *Don Quichotte*, de Massenet, que fou executat l'hivern darrer a Monte-Carlo. L'Opéra Comique es la que ha donat majors proves d'activitat amb les dugués primeres audicions donades ja: *L'Ancêtre*, de Mr. C. Saint-Saëns, i *Macbeth*, de Mr. Ernest Bloch (llibret de M. Fleg, basat en l'obra de Shakespeare).

Mr. Bloch es un jove compositor suïç de trenta anys d'edat escassament; i *Macbeth* es la primera de ses obres que s'ha sentit a París. La celebre cantanta Lucienne Bréval, havent sentit a parlar d'aquesta obra, encara inedita i en la qual Mr. Bloch treballava desde fa sis anys, tingué la curiositat de conèixer-la, sentint-sen entusiasmada i gestionant amb insistència prop de Mr. Carré, director de l'Opéra Comique, per a que l'obra hi fos executada. La representació ha tingut lloc a principis de Desembre passat, amb un èxit mitjà. *Macbeth* es, no obstant, de bella i alta concepció: es l'obra d'un music de gran talent i d'un rar temperament dramàtic. El tema de *Macbeth* se presta malament a la música: aquest esfereïdor drama nocturn neix, viu i mor en les tenebres: no s'hi troba cap d'aquests contrastos sense els quals no pot estendre-s amplemment l'onada musical. La monstruosa progressió d'horror, tant punyent en el drama shakespearlà, es difícil d'expressar musicalment, i la repetició dels mateixos efectes a cada nou crim engendra una monotonia que condueix fatalment a l'insensibilitat. Mr. Bloch, no obstant, ha fet tot lo possible per a animar la seva obra, i ho

ha conseguit sovint. Sa personalitat no es pas encara molt ferma : Debussy, Strauss i llurs escoles hi barregen els procediments més característics. Les dureses harmòniques i instrumentals hi abunden, fins i tot amb cert *parti pris*; i l'orquestra, constantment sonora, les acusa en lloc de dissimular-les. Però el geni vigorós i la vivacitat del jove music han animat l'obra d'un moviment esplèndid, entenedor, irresistible, patètic, prodigiosament vivent i fort. Jo no veig gairebé, entre els músics contemporanis, més que en Strauss que sapiga comunicar a sos dramas lírics una vida tant torrencial i tant moguda. Hi ha en *Macbeth* pàgines d'una potència incomparable : l'escena final del segon acte, per exemple, on se descobreix l'assassinat del rei Duncan, es una de les coses més corprenedores que 's puguin sentir. Es, en resum, una obra del més alt interès, i molt s'ha d'esperar del jove compositor que 'ns-e l'ha donada,

A l'Opéra, *Le Miracle*, de MM. Georges Hüe i P. B. Gheusi, pertany a una poetica tota diferent. Els autors no han emmanllevat re a les fórmules del drama musical postwagnerià, del qual *Fervaal*, *Pelléas et Mélisande*, *Ariane et Barbe bleue*, són a França els més il·lustres exemples; del drama musical que no es més que una il·lustració simbòlica d'una idea filosòfica; del drama líric que deixa un extens camp a la música pura, on l'acció, desembarçada de tota digressió, es reduïda a son minimum, però on els sentiments poden explaiar-se lliurement. *Le Miracle* recorda en sa forma exterior les grans òperes meyerbeerianes : es el desenrotllament en cinc actes d'una llegenda històrica. A moments entretingut, altres pintoresc, sentimental, tragic, el *Miracle* permet un desplegament de presentació escènica considerable, grans moviments de multitud, una figuració nombrosa, amplex conjunts corals, ballets, comitives, etc. I es precis convenir que es aquest el gènere d'espectacle que més s'escau al quadro pompós i luxós del nostre Grand Opéra. D'altra part el *Miracle* no es meyerbeerian més que en sa forma : es l'obra de dos artistes de gran talent, els gustos i les tendències dels quals són ben modernes. El llibret, molt interessant i poètic, es curiosament escrit en una llengua, flexible i plena d'imatges. En quant a la música, es encisadora. M. G. Hüe posseeix una inspiració delicada, distingida, recordant de vegades la del nostre gran Fauré. Ademés no li manca pas fogositat ni potència, com ne són testimonis els nombrosos conjunts de la partitura. Però, a mon gust, la part més ben acertada del *Miracle* es la poetica i sentimental. Hi ha un segon acte del tot deliciós, que no es més que un llarg duo d'amor, un llarg i voluptuós nocturn que 's desenrotlla en el quadro romàntic d'un claustre d'arcades fines retallades sobre un jardí blau de lluna. Els ardors i les seduccions de la nit amorosa han passat dins la música d'aquest segon acte, que fa pensar sovint en el prodigiós segon acte de *Tristany* : les mateixes alenades de voluptuositat l'exalten, interrompudes pel mateix himne apaivagat; i la conducció de les veus també es la mateixa : l'aimada repetint, després de l'aimat, les paraules d'amor, mentres que, reemplaçant la veu de Brangania, s'eleva per damunt de la parella enllaçada al cant pur i trist d'un rossinyol ubriagat per la lluna i els perfums espargits en aqueixa nit d'istiu.

El ballet mereix també l'esser assenyalat : ses variacions «sobre una vella tonada de *bourrée*» són encisadores i d'un color instrumental de lo més pintoresc.

El *Miracle* s'anuncia a l'Opéra com un gran succès.

En quant a *Don Quichotte*, què us en diré? Es Massenet, i no hi ha re que s'assemblí més a una òpera de Massenet que una altra òpera de Massenet. En Massenet, molt vell avui dia,

no té ja la frescor d'inspiració d'abans : ha conservat les mateixes fórmules. En *Don Quichotte*, obra d'una honrada mitjanía, se 'l retroba tal com ha estat sempre, amb sa personalitat singular, desorientadora i composta, sa desinvoltura simulant el geni, son menyspreu de la dificultat : es un improvisador gastant un talent innegable i multiforme en la realització dels poc més poc menys de totes les obres mestres, nerviós fins a la neurosi, divertit, irritant, music d'una volada sobtadament inspirada durant vint compassos soperbs, després tot de cop rebaixat a una musica de casino, apassionat i banal, graciós i provocatiu, interessant i insipid; «el music tipo de la moda i de la ficticitat parisenques, — diu M. C. Maclair — director d'escena i maquinista, organitzador d'èxits efimers, capaç de tot, fins de sinceritat, fins de geni, però jamai de tenir una concepció voluntaria, unitaria i profunda de son art, que aima i porta com una elegancia exterior en lloc de tancar-lo en son sí com una fe.»

* * *

Els concerts segueixen oferint tots els diumenges el mateix lot de simfonies de Beethoven i d'escenes wagnerianes.

Poques novetats interessants. La més important, i la més bella ademés, es la musica d'escena composta per Mr. Florent Schmitt per a la *Tragedia de Salomé*, mimodrama de Mr. R. de Humières. Mr. Florent Schmitt es segurament la més segura esperança de la nostra jove musica. Bon xic seduït al principi per Debussy, ha acabat per desembarçar-se completament d'aquesta invasora influencia. Apareix avui dia com un music singularment potent i original; però es la potencia, a un grau superior encara a l'originalitat, que esclata en ell. Sobre un *substratum* musical d'una riquesa meravellosa, eleva monuments d'una grandiositat commovedora, esclatants de colors i de ritmes. La *suite* d'orquestra que ha extret de la *Tragedia de Salomé* es una cosa admirable, d'una intensitat punyent, forta i alucinant: una mena d'obra mestra que l'autor, en obres més recents, ja ha sobrepassat. No ha pas estat acollida sense protestes per una part del public, aquella que desconcerten totes les obres noves, igual una simfonia de Th. Dubois, que un poema de Ravel. Però 'ls musics li han otorgat el més calorós acolliment. Mr. Florent Schmitt es un deixeble de Gabriel Fauré, com també ho són en Maurice Ravel i en Roger Ducasse.

Altra novetat ha sigut el primer acte de *Guerçœur*, de Mr. Albéric Magnard. *Guerçœur* es un drama líric en tres actes, compost ja fa prop de deu anys i que cap director de teatre ha volgut encara representar. El tema d'aquesta peça, excessivament abstret i filosòfic (els principals personatges són entitats, tals com Bellesa, Veritat, Justícia, Sofriment, etc.), explica molt bé les raons d'aquest ostracisme. El lloc de *Guerçœur* es més al concert que al teatre, malgrat lo que 'n pensen els admiradors de Mr. A. Magnard. Car Mr. Magnard té fervents i entusiastes admiradors : aquests no dubten pas de fer-ne 'l més gran music francès contemporani. Jo confesso no comprende de cap manera la raó d'una admiració tant excessiva, i temo que aquestes raons no siguin d'un ordre molt artístic. Mr. A. Magnard, antic deixeble de Massenet, perfeccionà i acabà sa educació musical sots la direcció de Mr. Vincent d'Indy, del qui fou qualche temps col·laborador a la «Schola». Savi, concienciós i prou, d'una elevació d'esperit i d'idees a la que cal retre homenatge, es un music a qui re de la tecnica

de son art ha restat desconegut. La puresa i la flexibilitat de sa escriptura són remarcables; sa orquestració es, a la vegada, solida i brillant; poseeix totes les qualitats necessaries per a la eclosió d'una gran obra: totes excepte l'inspiració, la sensibilitat musical, la divina guspira en un mot, sense la qual tot resta fret i sense vida. Tal com es, encara, amb Mr. Déodat de Severac (però a un grau inferior, a mon judici), el compositor més seriós que hagi produït fins ara la «Schola». Es molt natural que aquesta escola tracti de glorificar-sen: mestressa d'una bona part de la premsa musical (i no la menor), està admirablement organitzada per a fer valdre i per a exaltar els seus. An aquest sentiment legítim d'orgull d'una escola que veu descloure-s un veritable talent musical al mig de cent mitjanies, cal atribuir la propaganda, de totes maneres un xic exagerada, feta a l'entorn de Mr. A. Magnard. Després de *Guerceur*, ha estat molt injust proclamar l'obra mestra. Aquesta musica, certament, es noble, pura i molt enlairada; però se'n desprèn un profon i invencible enuig.

Els concerts de les dugues societats rivals la «Nacional» y la «S. M. I.» («Societat de Musica Independent»), han estat represos aquests dies. Per a son primer concert, la «S. M. I.» ha inscrit en son programa algunes obres d'un music injustament oblidat i del qual, a Espanya, ni el nom deu esser conegut: Erik Satie¹. Erik Satie ocupa, no obstant, a l'història de l'art contemporani, un lloc veritablement excepcional. En el marge de la seva època, aquest isolat ha escrit ha temps algunes curtes pàgines que són d'un genial precursor. Aquestes obres, malauradament poc nombroses, sorprenen per un prescència del vocabulari modernista i pel caracter quasi profetic de certes troballes armoniques. Aquest extraordinari inventor de neologismes, sembla, per altra part, haver-se extranyament desinteressat de sos descobriments, i no ha pas perseverat en ses exploracions. Després d'un llarg període d'inacció artística, acaba d'emprendre 'l més imprevis dels noviciats, imposant-se, amb una rigorosa severitat, l'escolastica disciplina del contrapunt sots la direcció de Mr. A. Roussel. Les primeres obres d'Erik Satie han exercit una influència considerable sobre la major part dels compositors actuals. Algunes de ses obres han estat executades en public; però llur avenç sobre l'època les féu passar, per dir-ho aixís, inapercebudes. No obstant, alguns rars artistes les havien remarcades. Mr. Claude Debussy rendí un homenatge esclatant al subtil cercador, orquestrant dugues de ses *Gymnopédies*, que foren executades a la «Societat Nacional». La *Sarabanda* per a piano, executada en el concert de la «S. M. I.», porta la data estupenda de 1887. Mr. Ravel, qui l'executà, ha mostrat en quina estima té aquest creador que parlava ja fa un quart de segle l'audaciós *argot* musical de demà.

1) El nom de l'Erik Satie no es pas desconegut entre 'ls artistes de Barcelona fins i tot hi hagué un moment en que aquest nom anà de boca en boca mercès a un esplendit retrat que del music-poeta francès exposà el nostre gran pintor Ramon Casas l'any 1891 a la Sala Parés! Poc temps més tard en Santiago Rusiñol en una d'aquelles saladíssimes cròniques parisenques publicades a «La Vanguardia» amb el títol *Desde el Molino* parlà den Erik Satie i desorigué la part activa que prenia en les gatzares dels nostres compatriotes an els que l'ligaven relacions de confraternitat artística i... bohemia. Siga per raó de la certa popularitat que en Satie adquirí entre els artistes barcelonins mercès al retrat den Casas i a les cròniques den Rusiñol, siga per altra causa, circularen entre alguns musics, els gourmets de novetats i ardidesses, algunes composicions musicals den Satie que, com diu Mr. Marliave, pot fins a cert punt, esser considerat com un precursor del impressionisme dels Debussy, Ravel, Severac i altres moderns compositors francesos. — N. de la R.

La musica de *camera* ha reprès amb més ardor que mai. Sonates, trios, quartets, lieder, prenen vol, tots els vespres, de totes les sales de concerts de París. El «Quartet Capet», reconstituït i compost de MM. L. Capet, Henri i Marcel Casadessus i M. Hewitt, ha donat ja varies sessions consagrades als quartets de Beethoven, en l'execució dels quals se mostra absolutament incomparable. Es aquest quartet el que acaba d'esser contractat a Bonn per a tocar, a les festes beethovenianes, els quartets del Mestre. Succeeix així an el «Quartet Joachim» i es amb orgull que hem senyalat aquest exit tributat a un quartet francès.

El món dels compositors de teatre acaba de passar per un període d'agitació i d'ebullició que comença apenes a calmar-se. Haureu sentit parlar, certament, de la creuada empresa per Mr. Xavier Leroux contra la musica italiana. El debat es poc interessant: es, en el fons, una qüestió de diners, i això li ha llevat tota la transcendència que podia tenir. Gelosos dels èxits obtinguts a l'Opéra Comique per les obres de Puccini, Leóncavallo i Mascagni, un grupo de musics s'es reunit sots la presidència de Xavier Leroux per a protestar contra l'invasió de la nostra esena lirica. No sembla pas que aquests musics tinguin raó. El public aima la *Tosca*, la *Bohème*, etc.: això es un fet. Les preferix al *Chemineau*, a *Chiquito*, a *La Reine Fiammette*, etc.: està en el seu dret. Totes les teories nacionalistes no podran impedir això. Jo no soc pas sospitós d'admiració, ni tant sols de simpatia, per la musica italiana: es un genre inferior. Però una certa musica dramatica francesa (aquella, precisament, que 's llança a la lluita contra l'italiana) es un genre també inferior. I, dels dos, es evidentment l'italiana, per l'indole de sos llibrets, per son instinct de l'efecte, la que es menys enutjosa i que permet passar la menys desagradable vetllada. El plet no es pas acabat, car els compositors francesos volen exposar llurs reivindicacions de Parlament. Jo us n'he dit un mot perquè aquest assumpte ha ocupat durant prop d'un mes els periodics parisencs; però m'aturo per a no donar-li una importància que no 's mereix. — J. DE MARLIAVE.

SUIÇA. — Dues grans conferencies-audicions sobre 'ls clavecinistes francesos han sigut donades aquest mes a l'aula de l'Universitat d'aquesta ciutat per en G. Jean-Aubry, professor honorari de l'Universitat Nova de Brusseles, i en J. Joaquim Nin, professor honorari de la «Schola Cantorum», de París, i de l'Universitat Nova de Brusseles.

En Jean-Aubry ha donat noves interessantíssimes sobre 'ls grans clavecinistes. Després el public escoltà amb viva satisfacció varies cisellades joies de Couperin i captivadores peces de Rameau, Dandrieu, Daquin, Royer, etc., detallades molt finament i dites amb un encís penetrant i amb una cura del tot remarcable per en Joaquim Nin.

L'auditori va fer, amb justícia, una gran ovació als distingits pianista i conferenciant.

En resum, dues vetllades artistiques a més no poder, que deixaran un vibrant record als que hi han assistit.

A falta d'altres notícies d'actualitat, vaig a donar a conèixer an els llegidors de la REVISTA MUSICAL CATALANA una personalitat artistica de Suïça figurant entre les que més nom han adquirit en el món musical aquests darrers anys.

Me refereixo a Mme. Debogis, excelent cantatriu que no tardarà, probablement, a conèixer el públic barceloní.

Mme. Lluïsa Debogis descendeix del compositor suïç Niedermeyer. Va estudiar en el Conservatori de Lió, on, entre altres va obtenir el primer premi de piano, continuant l'estudi del cant amb el professor Ketten, de Ginebra. Va debutar en el Gran Teatre d'aquesta ciutat suïça, dedicant-se després amb preferència al cant de *camera*. El seu èxit en aquest gènere ha sigut tant ràpid, que en poc més de dos anys ha conseguit figurar en primer terme entre les *liedersangerin*. En Gabriel Fauré la considera la millor interpretadora de les seves melodies. En 1909 va cantar en les representacions wagnerianes de Bayreuth. En el número de *Signale* (revista musical de Berlín) del 27 d'Octubre últim, la personalitat artística de Mme. Debogis hi es dibuixada amb aquestes paraules: «Es una prova palesa de que en l'interpretació del *lied* se pot partir de la banda purament vocal per a obtenir l'expressió característica. En altres termes: en Mme. Debogis el cant ocupa el primer lloc, i l'expressió ve com a conseqüència d'ell; mentres que la major part de les cantatrius de *lieder* alemanyes consideren l'expressió característica com lo principal, i li afegeixen l'encant de la veu, descuidat moltes vegades, per desgracia, ja per impotència tècnica, ja per indiferència.»

Mme. Debogis va cantar a Espanya, per primera vegada, en 1909. Hi va tornar pel Novembre darrer, i va obtenir de nou el gran èxit que havia tingut l'any anterior i que feia dir a la *Revista Musical*, de Bilbao, que 'l públic espanyol no havia comprès les bel·leses del *lied* fins el dia que Mme. Debogis les hi havia descobert. I això a pesar de que les cantatrius més reputades l'havien precedida en les societats filarmòniques espanyoles. Això es degut, indiscutiblement, a la manera pròpia de Mme. Debogis de cantar el *lied* com ho descriu l'article de *Signale* reproduït més amunt.

Aquest any l'infanta Isabel va invitar a Mme. Debogis a cantar en son palau i, en presència de SS. MM. la reina Maria Cristina i la reina Victoria Eugènia; va interpretar les melodies més hermoses franceses i alemanyes del seu repertori. Per tot arreu fa *tournées* triomfals, i per tot arreu la premsa la celebra com la protagonista d'un art que tot-hom creia desaparegut: l'art del cant unit a la declamació.

Mme. Debogis està contractada per l'«Associació dels Musics Alemanys» (que celebrarà, el 25 d'Octubre de 1911, a Heindelberg, el centenari del seu fundador, Franz Liszt) per a cantar els *lieder* d'aquest compositor. Aquesta festa serà una solemnitat internacional. Les més grans celebritats de la música hi són esperades, siga com a directors d'orquestra, siga com a solistes o oients. — LLUISA BOSCH I PAGÉS.

VALENCIA. — El centenari de la naixença de Schumann hagués passat inadvertit sense la commemoració feta el dia de la data justa, en el Conservatori. El que subscriu té allí al seu carrec la catedra de Història i Estètica; i, encara que circumstàncies accidentals havien retrassat considerablement l'obertura del curs, amb lo qual el temps mancava per a preparar un acte important, no per això volguérem que passés sense oblit.

Fou la festa una improvisació, però va permetre posar a llum el talent de alguns deixebles. Primerament va fer el anomenat que subscriu, una conferència amb els principals punts de

vista estètica de Schumann, son temps i ses obres. Cal dir que'l romanticisme de Schumann, amb son profund escaient popular i nacional, havia d'esser la principal nota. La vida generosa de l'artista, ses amors, ses amargors, els escrits, la Revista, els *Davidsbündler*... i ¿com no parlar especialment de Clara Wiek i son influència sobre el artista?

Més, com no's podia oblidar el aspecte pedagògic, fou precis llegir els admirables *Consells als joves pianistes*, aon quedaren encoratjats els deixebles i desorientada la pedanteria dels Beckmesser, tant més quant el terrible revolucionari (?) acaba dient: «No doneu mai per acabats vostres estudis.»

Entre les diferents obres executades, mereixen especial menció els *Lieder*, que amb la lletra catalana (publicació de Joaquim Pena) va cantar expressivament la Srta. Rosa Rodrigo; la *Sonata I*, per a violí i piano, que varen interpretar amb colorit i sentiment veritables els joves deixebles Estela (pianista) i Simó (violonista), quals joves tenen molt serioses qualitats d'artista; i el *Carnaval de Viena*, interpretat a maravella pel jove Iturbi, pianista de belles facultats.

* * *

En l'iglesia del Corpus Christi s'ha celebrat amb gran solemnitat la festa del III Centenari de son fundador, el beat Joan de Ribera, patriarca de Indies.

La part musical fou particularment treballada, i la bona cura del mestre de capella Sr. Peñarroja, aixís com la del Colegi sacerdotal que regenta l'iglesia, ha tingut la nota agra-dosa d'encomanar obres a diferents autors valencians.

El dia de la Festa major va esser cantada la gran *Missa* de Liszt amb tots els elements que permeteixen els privilegis i constitucions especials del culte en aquesta iglesia. El mestre Peñarroja, la seva capella i l'orquestra varen fer un treball acurat i ple de positius meritis en quant a la serietat d'interpretació i realització justa.

La festa de la tarde comportava les obres d'autors valencians. *Magnificat*, de Peñarroja, tota l'obra feta sobre un sol motiu habilment desenrotllat, amb inspiració delicada i belles tro-bades harmoniques, resulta una atractiva composició. *In exitu*, del jove compositor Sosa, presenta molt belles promeses, tant per la franca vena melodica quant per la escritura har-monica, fort interessant. A l'autor de les presentes ratlles li fou encomanat l'*Himne* (en tres estrofes) i... sols puc dir que està basat sobre 'ls temes liturgics, per a soli, chor, orgue i or-questra, com les anteriors composicions; essent bondadosament acullit i magnificament interpretat.

CONCERT LANDOWSKA.—En el nostre ambient, tant particular, de musica, ha vingut la celebre artista Wanda Landowska a donar un concert. Per mi, ha segut aquesta visita quelque cosa com si hagués vengut un habitant d'altre planeta. Encara hi han artistes que vénen a la nostra ciutat! I lo que es més incomprensible, més arbitrari, més fóra de tota humana precisió: este concert ha segut un bon exit per a l'artista, i hi havia public!!

Potser ha influït el que la eminent clavicinista ha estat alguns dies, reposant-se en el nostre clima, i això ha fet que la gent s'adonés de que teniem ací una artista, una gran ar-

tista. Perquè (en punt de musica, per lo menys) en la nostra terra llevantina... tardem una mica sempre a enterar-se de les coses d'art.

Sigui com sigui, Wanda Landowska ha fet lo inesperat : portar public a un espectacle musical, i endur-se ovacions sorolloses, aclamacions i tot lo que pot agradar a l'artista. Ha segut, pera els nostres aficionats, una gran revelació : què diré? professionals, alumnes de musica, diletants, tots han tengut la soberana sensació de una gran porta que s'obri en les tenebres i els fa gaudir, enlluernats, horitsonts plens de vida encisadora. Quan va acabar la primera execució del concert, la *Partita en do menor* de Bach, totes les simpaties les havia conquistades l'artista. I quina revelació al sentir aquell estil elegant, amb el seu punt d'emoció, i un sentiment intim! El Bach de les Fugues, el autor de musica freda, rigorista, *numérica*, era això tant xamós i sentimental! Aquell miracle l'havia realitat l'artista, sense fer-lo veure; sense *pose*, sens dir : «ahí teniu lo que jo sé fer!... Sols semblava que volia fer combregar a tots en la mateixa amorosa devoció pels grans artistes. I després el clavicembal parlà, i encisà, i les delícies dels Scarlatti, Rameau, Hændel, Martini, sortien d'aquells dits amb elegancies de sarao i somriures de duquesa.

Bé coneixeu, els lectors de la nostra REVISTA, el art i el repertori de la Wanda Landowska, la seva soberana interpretació : per lo tant cal passar-se d'elogis : poseu-los tots els més intensos i seriosos i poetics, pues tots els mereix. I el public, transportat, féu a l'artista les més corals ovacions, sense cansar-se, meravellat per aquells encisos d'altre temps i per aquella poesia de romantics. Un Chopin sense confiteria! Un Chopin de molta ànima, que fa venir llagrimas del cor i no té res de la grotesca epilepsia dels concertistes d'*entaulat*!... Fou un altre miracle la evocació de l'ànima de Chopin. Aplaudiments, exclamacions, flors del professorat i alumnes del Conservatori : de tot hi hagué per a la gran artista. Fou un exit tant gran com inesperat.

* * *

Per això me dispensareu de insistir en lloances de merits. Prefereixo fer-vos conèixer alguns episodis humoristics que, ací com en altres parts, haurà ocasionat eixe art dels clavecinistes. Solament que lo escoltat per mi revela un grau de cultura entre alguns intellectuals, verdaderament epic.

La vista del clavicembal sobre 'l qual havia d'executar l'artista, no vullau saber els comentaris que féu sortir a llum. Que si això es el *piano de mesa*, que si les tecles se piquen, que si això se grata; que si té un rotllo amb forats... Demaneu, que per tots n'hi ha.

Lo verament immens es la incomprensió feta al concert per alguns intellectuals, persones de titul academic oficial, algunes de les quals afecten aimar les Belles Arts. I que n'han dit, a propòsit dels *clavecinistes*, i del clavicembal, i de Wanda! Mentres el public de bona fe s'entusiasmava i aplaudia; mentres els artistes aclamaven a Wanda Landowska; algun savi de carrera oficial, i fins algun music *d'ofici* (que no de *professió*) feien gala de la seva sublim estupidesa artistica.

— *Ustedes, los que saben música, nos quieren hacer creer que eso es muy bueno. A mí todo me parece igual en esa guitarrita.*

Aixís deia un cavaller amb títol doctoral parlant del clavicembal; cavaller que, per més escarni, toca el violí i se diu gran aficionat.

— Oh! aquell *Intermezzo* de *Cavalleria Rusticana*! — Seguia dient i posant els ulls en blanc.

Una altra eminència científica d'esta mena, después de una maravillosa interpretació d'un vals de Chopin (aon la flor de ànima i la més sobirana poesia resorgien del piano), a l'escollar la formidable ovació que li feien a la celebre artista, se preguntava, quasi escandalisat:

— I ara! Això aplaudeixen?... Un valset que 'l toquen les noies del Conservatori? Vaja un merit!

I el que això dia té una professió que necessita de les Belles Arts per a viure. I també es dels que se diuen *aficionados de verdad*, encara que no se 'l veja mai allí on se fa musica, si no el diumenge al passeig, a sentir gratuïtament la Banda Municipal.

Wanda Landowska conta, en son hermós llibre *Musique ancienne*, l'anecdota de Cherubini, que desdenyava un music perquè tenia *petit son*. Esta anecdota me feia somriure al veure a algun music dels de *banda* de municipi, executants de terceres o quartes veus en algun colossal trombó, o en una hipocondriaca bas-tuba, o en algun regorgitant bombardino, que deia, sentint els aplaudiments sorollosos después d'una *Sonata* de Scarlatti:

— *Bien, hombre; pero con esa musiquita no hay pa tanto*: a que no es capaz de tocar en ese pianito la *Cabalgata de las Walkyrias*? (sic).

Déu nos en guard, d'estos intel·ligents i aficionats i professionals de *guardarropia*, i no més ens faci recordar la comissió de senyores que entraren a saludar a Wanda Landowska plenes de entusiasme, i aquella noia del conservatori que va acostar-se-li demanant-li per favor estrenyer-li les mans i un bes en lo front. — EDUARD L. CHAVARRI.

L'abundancia d'original ens obliga a guardar per al número proxim tota la secció de Catalunya i a més una correspondencia de Londres, que, amb altres treballs, teniem ja compostos per al present número.

Noves

La REVISTA MUSICAL CATALANA entra gloriosament, el present any, a l'octau de llur publicació. Mercès a l'esforç de tots, el nostre moviment musical compta desde vuit anys ençà amb una important publicació que, si bé no respon encara a tots els desitjos dels seus editors, que són molts, respon en canvi perfectament a les necessitats de la nostra vida musical, el fidel inventari de la qual hi es consignat. Any darrera any, l'ORFEO CATALÀ, comprenent la necessitat apremiant de l'existència de l'única revista professional catalana, i quasi d'Espanya, ha anat sostenint-la patriòticament i enriquint-la per a posar-la a l'altura de les més importants publicacions similars.

Per això es que, persistint en aquest criteri, oferim aquest any la nostra estimada publicació amb noves millores i altra vestimenta tipogràfica, responent an els temps i fent-la ensem tot lo atractiva possible; corresponent així a la consideració i amor que 'ls subscriptors li vénen demostrant.

Malgrat això, però, ens cal pregar-los que, amb la llur constància, procurin, fent-ne propaganda, adherir-hi nous adeptes que com ells se constitueixin en entusiastes protectors de la REVISTA MUSICAL CATALANA, per a que tots aquells projectes que per manca d'elements no poden complir-se puguin portar-se a cap. Així realisaran una obra artística i patriòtica, que altament patriòtic i convenient es donar expansió (en forma ben vistosa en terres estrangeres més sortoses en l'aspecte cultural que nosaltres) a la nostra cada dia més important vida musical.

La REVISTA MUSICAL CATALANA, en l'octau any de publicar-se, vol dedicar una atenció preferent a l'actualitat artística estrangera, fi an el qual s'ha procurat augmentar el contingut d'algunes seccions, i principalment la de correspondències. An aquest fi s'ha proporcionat corresponents en les principals capitals europees per a que tinguin al corrent de totes les novetats musicals als nostres llegidors. Així creiem que l'obra d'educació musical que 'ns hem proposat podrà realitzar-se més fàcilment, complementant-se amb l'exemple musical dels altres pobles i junt amb els articles doctrinals, d'estudi històric i de crítica, l'obra de les nostres empreses d'art, que es la de la completa educació musical del nostre poble.

«ACTÉ» DEN MANÉN. — Per notícies rebudes d'Alemanya sabem que'l dia 11 de Desembre prop-passat, el nostre benivolgut amic i col·laborador d'aquesta REVISTA, el celebrat violinista-compositor Joan Manén, dirigí, en el Teatre Municipal de Colonia, la vigèssima-segona representació de la seva òpera *Acté*, amb un exit grandios. Al prendre la batuta per anar a començar, l'orquestra, de peudret, li va fer una ovació xardorosíssima, a la qual se va unir tot el públic, que omplia, aquell dia, la sala a vessar.

Durant el mes de Febrer en Manén té contractada una llarga *tournee* de concerts per la Skandinavia, on es d'esperar que's repetiran les extraordinàries ovacions que anys anteriors hi obtingué ja l'aplaudit artista, gloria de la terra catalana.

A PROPOSIT D'«EL CAVALLER DE LA ROSA». — Veus-aquí un mot sobre 'l poema i sobre la musica de la novella producció de R. Strauss, estrenada amb clamorós exit a Dresden el 26 de Janer. L'acció passa a Viena, en temps de Maria Teresa. El teatre representa 'l *boudoir* de la princesa Werdenberg, persona jove i bellíssima. Mentre el marit guerreja, l'esmentada princesa's deïxa consolar, que podriem dir-ne, pel jove Octavian. Aquest es agradable, galant i atrevit. Aquell dia l'entrevista dels dos aimants es interrompuda. El baró Ochs de Lerchenau, rival poc perillós de l'Octavian, arriba a casa la princesa. L'Octavian se disfrega de *soubrette* per a no comprometre l'aimada. Ja's veu, doncs, que l'obra es ben bé del seu temps. Recorda les estratagemes den Marivaux. El baró ve a anunciar a la princesa, cosina seva, el seu prometatge amb Sofia, filla den Faninal. Prega a la princesa de designar el cavaller que ha de portar a l'esmentada Sofia l'emblema de son amor i de sa fidelitat. El costum'exigia aleshores, entre les famílies nobles, que s'escollís un gentil-home, veritable missatger galant, an el qual s'encarregava d'ferir a l'elegida una rosa d'argent. D'aquí 'l nom de *cavaller de la rosa*, que's donava al gentil-home en qüestió.

Però veus-aquí que 'l baró, que no es pas gaire aixurit, s'enamora de la *soubrette* i fins li dóna una cita. La princesa de Werdenberg se proposa burlar-se del seu cosí i li indica 'l missatger, que'serà precisament, segons ella, l'Octavian. El baró accepta, contentíssim, car no podia pas somniar un més amable cavaller de la rosa. La promesa del baró pensa ben prompte de la mateixa manera, ja que s'enamora de l'Octavian. Aquest, pel seu costat, no es pas insensible a la boniquesa de na Sofia. Ja's comprèn, doncs, que 'l pobre baró es bastant mal rebut quan se presenta a casa de la seva promesa. S'enfada per aquest motiu, insulta al que havia nomenat cavaller, i el desafia. En fi, recordant la cita de la *soubrette* de la princesa, que tant li havia agradat, corre vers ella avid d'un xic de consol. L'Octavian, disfregat, se burla d'ell, bellament, fins que's dóna a coneixer. Com si tot això no fos suficient, Sofia i el seu pare havien assistit, amagats, a tota aquesta escena de seducció. L'obra acaba, com s'endevina, com totes les comedies ben fetes d'aquella epoca: per un casament. El casament de na Sofia amb l'Octavian.

La partitura que en Strauss ha escrit sobre aquest tema lleuger no té pas res de comú ab l'*Elektra* ni amb la *Salomé*. «El text de l'Hug von Hoffmannsthal conserva sempre 'l to *rococo*, i jo he procurat conservar-lo en la musica», ha dit el mateix Strauss. No es pas, no obstant, una copia de la musica del final del segle XVIII. «L'esperit de Mozart se presentava involuntariament davant meu — diu en Strauss; — però he conseguit, amb tot, esser fidel a mi mateix. L'orquestra no es pas tant forta com en la *Salomé* o en l'*Elektra*; però no he pas tractat la meua orquestració seguint els principis de la moda nova que consisteix en executar les obres de Mozart amb orquestres reduïdes. El *Cavaller de la rosa* està escrit per a orquestra completa. Una orquestra reduïda no respon pas, per altra part, a les intencions de Mozart. Quan, un dia, un mecenes anglès va fer executar una de les seves simfonies

per cent violins, Mozart s'entusiasmà. He sigut fidel a l'exuberant alegria del poema, que no surt pas (cal afegir-ho) dels limits de lo graciós i de lo amable.»

El segon acte s'termina amb un veritable vals vienès, el tema del qual se barreja freqüentment, en tota l'obra, com un *leitmotif*, amb els demés temes de la partitura. Segons llegim, i segons confessen artistes i musics de l'orquestra, aquest vals constitueix el *clou* de l'obra, que està tota plena, segons sembla, d'*esprit*, de joia i de bon humor.

CONCURS DE MUSICA RELIGIOSA. — Per iniciativa de l'excelent revista de Bilbao *Música Sacro-Hispana*, i a l'objecte de difundir i propagar les obres i escrits de musica religiosa, s'ha obert un Concurs baix les següents

CONDICIONS :

- 1.ª Poden prendre part en aquest concurs solament els musics espanyols o de nacionalitat espanyola.
- 2.ª Tots els treballs s'hauran d'entregar abans del 15 de Maig del present any 1911. Desde aquell dia no s'admetran envius i s'procedirà a l'examen de les obres. El veredict del Jurat se publicarà a la revista *Música Sacro-Hispana* (si pot esser, en el numero de Juliol).
- 3.ª Els treballs han d'esser ineditos, conformant-se a les condicions que en cada premi s'indiquen.
- 4.ª Tots els treballs s'han de remetre al director de la Revista esmentada, P. Nemesi Otaño, S. J., Seminari Pontifici, Comillas (Santander). Els dubtes que s'ofereixin als compositors, poden consultar-los al P. Otaño.
- 5.ª Els treballs s'enviaran sense firma d'autor, amb un lema i número que 'ls distingeixi. En plec apart tancat i lacrat, s'incluirà 'l nom de l'autor i la seva adreça. El plec ostentarà exteriorment el mateix lema i número de la composició.
- 6.ª Si algun tema resta desert la Direcció de la Revista s' reserva 'l dret d'anunciar-lo novament sobre 'l mateix motiu o altre distint.
- 7.ª En igualtat de merits per al premi d'una obra i de vots favorables per part del Jurat, s'adjudicarà als subscriptors d'aquesta Revista, i, entre ells, als més antics.
- 8.ª Essent pocs els premis, el Jurat calificarà, amb la distinció de *menção honorífica*, o altre titol laudatori, les obres d'un tema acreedores an aquest elogi.
- 9.ª Els autors de les obres premiades conserven la propietat de les mateixes. La Revista s' reserva 'l dret de reproduir-les *una sola vegada* en son suplement o text, i facilitarà an els autors els medis per a editar llurs treballs en condicions favorables per a ells.
- 10.ª El Jurat del Concurs el formaran competents i distingits mestres de la col·laboració de la Revista.
- 11.ª Un cop rebut el veredict del Jurat, se procedirà a l'obertura dels plecs, que s' verificarà, davant de testimonis, en el saló d'actes del Seminari Pontifici de Comillas.
- 12.ª El veredict s' donarà a coneixer als interessats per carta particular, i s' publicarà a la Revista 'l resultat total del Concurs. Els administradors de la Revista, Srs. Mar y Companyia, de Bilbao, entregaran els premis als interessats un cop conegut el resultat.

PREMIS DEL CONCURS :

- 1.º Premi de 250 pessetes, ofert per l'Excm. Sr. Arquebisbe de Valladolid al millor opuscle que siga com un *Breu Catecisme i guia practica del music d'Iglesia*, que contingui les normes per que s' regula la musica religiosa, cercades en les disposicions de l'Iglesia i en els reglaments diocesans més autoritzats; que assenyalí 'ls medis més oportuns per a la reforma de la musica sagrada, l'adquisició d'un repertori, i tot quant conduceixi a l'actuació del *Motu Proprio* pontifici del 22 de Novembre de 1903¹.

1) Poden consultar-se 'ls opuscles de Chaminade, Duclos, Nasoni, P. L. Serrano, Tovar, etc. etc.; els comentaris millors de *Motu Proprio*, les actes dels Congressos de Musica, els reglaments diocesans, an el fi d'extreure'n les més interessants normes i medis que il·lustrin la practica ordinaria. Convindrà incloure en aquest opuscle una bibliografia de les obres més necessaries, medis per a adquirir-les, a fi de formar un repertori; etc.

2.ª *Premi de 250 pessetes*, ofert per l'Excm. Sr. Arquebisbe de València, a la millor *Missa a una veu i acompanyament, d'extensió mitja* per la veu i de mitjana dificultat, més aviat fàcil.

3.ª *Premi de 150 pessetes*, ofert per l'Excm. Sr. Arquebisbe de Sevilla, a la millor *Monografia historic-crítica* compendiada d'algun músic espanyol, tractadista, compositor o organista; o bé d'una antiga escola o capella d'Universitat, Catedral o iglesia espanyola.

4.ª *Premi de 150 pessetes*, ofert per l'Excm. Sr. Arquebisbe de Burgos, al millor *Motet original a quatre veus mixtes soles, en estil polifònic antic*, amb text en honor del Santíssim Sagrament. S'exigeix la reducció de les veus per a orga. Les veus s'escriuran en claus modernes. Els autors procuraran imitar l'estil i els autors més clàssics de la polifonia.

5.ª *Premi de 150 pessetes*, ofert per la «Capella Isidoriana de Madrid» a la millor *Transcripció en notació moderna, claus usuals, amb signes d'interpretació, de quatre Motets o Vilancets* de bons autors polifònics espanyols dels segles XVI, XVII o XVIII, no publicats en edicions modernes (segle XIX i nostres dies). Equivaldrà als Motets la transcripció d'una *Missa polifònica* en iguals condicions. En la transcripció s'annotarà l'arxiu on se troben les obres, i per a l'adjudicació del premi s'tindrà en compte el mèrit de les obres mateixes.

6.ª *Premi de 150 pessetes*, ofert per D. Joan Muñoz, de Sant Sebastià, al millor *Motet de quatre veus mixtes i orgue, en estil modern*, amb text en honor de la Santíssima Verge.

7.ª *Premi de 150 pessetes*, ofert per D. Miguel Muñoz, al millor *Miserere a tres veus mixtes soles*. Se posaran no més en música els versets que canta el cor, deixant els alternats per a la melodia gregoriana.

8.ª *Premi del volum IX de la Paleografia Musical de Solesmes* (que conté el Codex 601, segle XII, de la Biblioteca capitular de Lucques, amb una introducció i descripció litúrgica i el tonari d'aquest manuscrit comparat amb el codex 48. 14 del Capítol de Toledo), ofert per la Direcció de *Música Sacro-Hispana* (el premi d'aquest volum es de 100 francs), al millor article per a la Revista sobre la manera d'estudiar, preparar i interpretar les parts gregorianes variables de la missa. L'article no tindrà menys de 24 quartilles manuscrites.

9.ª *Premi de 100 pessetes*, ofert per l'Ilm. Sr. Bisbe de Vitoria, a *Dues Flors a Maria, a una i dues veus, cor i estrofa, amb acompanyament*, text en llengua vulgar (en espanyol, basc, català, gallec, valencià, etc.). El text ha d'esser literari i pietós.

10.ª *Premi de 100 pessetes*, ofert per l'Ilm. Sr. Bisbe de Zamora, al millor *Ofertori per a orgue* (sense pedal obligat) sobre un tema gregorià. La duració no ha de baixar de quatre minuts.

11.ª *Premi de 50 pessetes*, ofert per D. Josep Itarte, diputat provincial, de Sant Sebastià, als millors *Set Versos de primer to* per al Magníficat.

12.ª *Premi de 50 pessetes*, ofert per D. Vicenç Loidi, a la millor armonització gregoriana del *Pange lingua* espanyol, segons la versió publicada a la revista *Música Sacro-Hispana* pel P. Suñol (O. S. B.) i de l'himne *Veni Creator*, del Gradual Vaticà.

Comillas, 1.ª de Janer de 1911. — NEMESI OTANO, S. J.

...

RECTIFICACIÓ. — En el número anterior varem dir que les oposicions de solfeig i teoria de l'Escola Municipal de Música, havien sigut guanyades per la Srta. Ibarguren, única que s'havia presentat, sent així, que s'varen presentar, además, la Srta. Carme Marquès i Teresa Burrull, havent-les guanyat la Srta. Carme Marquès per unanimitat.

AVÍS. — Per a relligar el setè volum de la «Revista Musical Catalana» s'han confeccionat unes artístiques tapes, que podran adquirir-se, al preu de 2 ptes., a la Llibreria «L'Avenç», Rambla de Catalunya, 24. A la mateixa llibreria enquadernaran els volums al preu de 3 ptes. cada un (compreses les tapes).

J. SANCHO CONDIS

« Escuela de Dobles Notas » i son « Auxiliar »

per a Piano

PREUS: { *Escuela de Dobles Notas*, Llibre complet, **12 pessetes**.
Separadament, en tres quaderns, **5 pessetes** cada quadern.
Auxiliar, **3 pessetes**.

Obres recomenades pels mestres Vidiella, Granados, Malats, Pellicer, Costa i Nogueras, Canals, Rodríguez Alcántara, etc.

Se ven en tots els magatzems de musica i a casa 'l seu editor, J. Sancho Condis, Rambla de les Flors, 4, 2.^{on} - **BARCELONA**.

A DOBLE PREU se compraran, en l'Administració de la REVISTA MUSICAL CATALANA, exemplars (en bon estat) del número 2 de la propia Revista, corresponent al mes de Febrer de l'any 1904. ❧ ❧

ORFEÓ CATALÀ

CURS D'ORGUE

A CARREC DEL MESTRE

VICENÇ M.^A DE GIBERT

DIMARS I DIVENDRES

CANÇONER SELECTE

VOLUM IV

FAURÉ

Traducció i publicació de JOAQUIM PENA

Un volum relligat de 100 planes amb 25 CANÇONS

Text català i castellà **10 PESETES**

Se ven a les Llibreries, magatzems de musica i a l'« Orfeó Català »